

eningens meget ansete Maanedsskrift. Per havde sendt ham sine Oversigtsplaner tilligemed et Brev, undertegnet „P. Sidenius, Ingeniør“, hvori han havde givet en sammentrængt Fremstilling af sine forskellige Ideer og frimodig udtalt Haabet om, at Obersten vilde erkende de fremsatte Tankers Betydning og anbefale dem til Offentliggørelse i Maanedsskriftet.

I et Par Uger havde han gaaet og ventet paa Svar, og han havde tilsidst opgivet Haabet om overhovedet at faa noget. Men nu var det, at der kom Brev fra Obersten, der skrev, at han „med særdeles Interesse“ havde gjort sig bekendt med hans Udkast og bad om ved Lejlighed at se ind til ham i hans Kontortid og medbringe de Detailplaner, han havde omtalt, for at de kunde forhandle nærmere om Sagen.

Straks da Per havde fløjet Skrivelsen igennem, bankede han med Bagen af sin Haand op paa Loftet, hvilket var Tegn til Trine om at komme ned.

„Kald paa de Gamle!“ kommanderede han.

Derpaa tog han en Flaske med en Rest svensk Punsj frem fra Bunden af sit Klædeskab, opstillede tre Glas i Række paa Bordet og fyldte dem.

„Hvad er der paa Færde?“ spurgte Madam Olufsen og stak sit papillotprydende Hoved ind, mens Højbaadsmanden hørtes at stolpre besværligt ned ad Stigetrappen.

„Nyheder, Madam Olufsen! ... Kom og gratuler mig!“

„Min Gud, Hr. Sidenius, er De bleven forlovet?“

„Ikke dengang, sa'e Kællingen. Bedre op, Madam Olufsen!“

„Har De vundet i Lotteriet da?“

„Saamænd, det kan man gerne kalde det ... Ligemeget! Skaal, gamle Venner! Og Tak for alt godt! Skaal, Højbaadsmand! ... Og bliv nu ikke altfor forskrækket, dersom De skulde høre noget om mig med det første!“

Allerede den næste Dag stod Per udenfor Oberstens Dør med sine Tegneruller under Armen. En Pige lukkede op for ham, og efter at have ventet lidt i en Slags Forstue, mens Pigen bragte hans Kort ind, blev han ført ind i et stort, trefags Arbejdsværelse med klart Lys fra en udenfor liggende Have.